

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. K.**
zastoupen advokátem JUDr. Filipem Mochnáčem
sídlem Heršpická 5, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 7. 2016, čj. MV-16540-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správního řízení

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 10. 12. 2015, čj. OAM-2575-10/ZR-2015, bylo žalobci podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušeno povolení k trvalému

pobytu na území České republiky a stanovena lhůta k vycestování z území 30 dní od právní moci rozhodnutí.

2. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrdila.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. V žalobě ze dne 30. 8. 2016 žalobce uvedl, že žalovaná na podkladě provedených důkazů dospěla k nesprávným skutkovým zjištěním, z nichž dovodila nesprávné právní závěry. Namítl, že žalovaná překročila meze správního uvážení, neboť nesprávně hodnotila shromážděné podklady. Zároveň porušila zákon o pobytu cizinců, zkrátila žalobce na jeho právech a nevypořádala se s tvrzeními a důkazy předloženými žalobcem.
4. Správní orgány neshromáždily takové podklady, z nichž by bylo možné dovodit, že je u žalobce dán důvod pro zrušení jeho povolení k trvalému pobytu podle §77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány zjistily, že žalobce pobýval mimo území Evropské unie nepřetržitě od listopadu 2013 do září 2015, přičemž na straně žalobce neshledaly vážné důvody této nepřítomnosti. Žalobce uvedl, že tyto důvody na jeho straně existovaly, protože pečoval o nemocnou babičku paní H. J. B. v době od 10. 10. 2014 do 20. 7. 2015. Žalobci nebylo zřejmé, proč tuto okolnost správní orgány nepovažovaly za závažný důvod nepřítomnosti žalobce. Dle jeho názoru správním orgánům ani nepříslušelo zkoumat, zda někdo jiný z okruhu rodiny mohl, chtěl a byl schopen nemocné členice rodiny péči poskytnout. Žalobce byl skutečně jedinou osobou, která mohla péči poskytovat. I kdyby existovaly jiné okolnosti (např. dohoda v rámci rodiny, přání nemocné apod.), tak správní orgány nebyly oprávněny žalobce sankcionovat za to, že se zachoval způsobem, jakým se zachoval.
5. Správní orgány ignorovaly rodinné vazby a vztahy žalobce, sankcionovaly žalobce za to, že postupoval jinak, než je správními orgány tolerovaný standard péče v rámci rodinných vztahů, čímž zcela zásadně zasáhly do základních práv žalobce a jeho rodiny.
6. Žalobce navrhl přiznání odkladného účinku žalobě a z výše uvedených důvodů taktéž zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

7. V podání ze dne 29. 9. 2016 žalovaná poukázala na to, že žalobce v průběhu řízení uváděl jako důvod své nepřítomnosti péči o babičku, přičemž tento důvod nelze považovat za závažný důvod nepřítomnosti žalobce ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dospěla k závěru, že se nejednalo o objektivní překážku, která by žalobci bránila v návratu na území Evropské unie v zákonem tolerované době.
8. Poukázala dále na to, že přezkoumatelným způsobem objasnila, jak tvrzení žalobce hodnotila a jakými úvahami se řídila při hodnocení shromážděných podkladů. Pro účely správního řízení bylo podstatné, zda se jedná o objektivní důvod nepřítomnosti, nikoliv to, jakým způsobem důvod nepřítomnosti vnímá cizinec subjektivně.
9. Péče o babičku nebyla důvodem vycestování žalobce z území států Evropské unie (na Ukrajině žije žalobcova manželka a děti; krátce po svém příjezdu do domovského státu nastoupil do zaměstnání), ani příjezd zpět nesouvisel s péčí o babičku. V řízení bylo rovněž prokázáno, že se žalobce pokusil vrátit na území států Evropské unie již v březnu 2015, přestože v té době dle jím uvedeného tvrzení babička stále vyžadovala jeho osobní a

soustavnou péči. Zároveň byl žalobce v době, kdy tvrdil osobní a nepřetržitou péči o babičku, zaměstnán u společnosti Alko-Styl (od února 2014 do března 2015), přičemž zaměstnání rovněž nebylo závažným důvodem pro jeho nepřítomnost na území Evropské unie (žalobce to ve svých vyjádřeních vyloučil).

10. Žalovaná souhlasila s tím, že zákon neupravuje, kdo by se v rámci rodinných vazeb a vztahů měl podílet na péči o člena rodiny, přičemž nezpochybnila morální potřebu žalobce starat se o svou babičku ve staří. V takovém případě se cizinec ovšem vystavuje nebezpečí zrušení trvalého pobytu na území České republiky, pokud přesáhne zákonem tolerovanou dobu nepřítomnosti na území. Správní orgán posuzoval tvrzenou péči o babičku, přihlížel rovněž k tomu, zda byl žalobce jedinou osobou, která se mohla o babičku postarat. Tyto skutečnosti byly podstatné pro posouzení toho, zda pobyt žalobce byl zapříčiněn okolnostmi subjektivními nebo objektivními. Žalovaná dospěla k závěru, že péče o babičku nebyla objektivním důvodem nepřítomnosti žalobce na území Evropské unie, tudíž nenastal žádný z důvodů nepřítomnosti nezávislých na žalobcově vůli ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
11. Dle žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky kladené na odůvodnění správního rozhodnutí, v řízení postupovala v souladu se zákonem, nepřekročila meze správního uvážení a přezkoumatelným způsobem vypořádala uplatněné námitky. Proto navrhla, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Replika žalobce a doplnění žaloby

12. V replice ze dne 24. 10. 2016 žalobce zopakoval své stanovisko a vyhradil se vůči argumentaci žalované. Opětovně zdůraznil, že péči o nemocnou babičku je nutné považovat za závažný důvod nepřítomnosti žalobce na území a opačný výklad zasahuje do jeho základních práv.
13. Poukázal rovněž na to, že jednal v dobré víře a nedomníval se, že se vystavuje komplikacím s pobytovým oprávněním. Pokud by měl v úmyslu situace účelově využít, jednal by tak, aby z formálního hlediska splnil své zákonné povinnosti a jednou ročně by překročil hranici Schengenského prostoru a následně se ihned vrátil do domovské země. Žalobce takto nepostupoval, jelikož vycházel z přesvědčení, že okolnosti, které ho vedly k pobytu na Ukrajině, musí být zcela jistě posouzeny jako závažné důvody.
14. V podáních ze dne 15. 5. 2017 a ze dne 11. 6. 2018 nazvaných jako „doplnění žaloby“ žalobce uvedl, že v České republice žije řádným životem, přičemž na jeho příjmech jsou závislí další členové rodiny. Svá tvrzení podložil přiznáními k dani z příjmu fyzických osob, platebními výměry, přehledem plateb pojistného na důchodové pojištění a vyúčtováním pojistného na veřejné zdravotní pojištění (uvedené dokumenty doložil za rok 2016 a 2017).

V. Odkladný účinek

15. Žalobě byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2016, čj. 29 A 154/2016-49, přiznán odkladný účinek, jelikož soud na základě předložených podkladů dospěl k závěru, že tvrzená hrozící újma je pro žalobce reálná. Zároveň další pobyt žalobce na území České republiky nebyl v rozporu s důležitým veřejným zájmem ani zájmem třetích osob.

VI. Posouzení věci soudem

16. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále také „soudní řád správní“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních hodů napadené rozhodnutí žalované včetně předchozího rozhodnutí Ministerstva vnitra a řízení předcházející jejich vydání a shledal, že žaloba **není důvodná**.
17. Ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců říká, že *Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí*.
18. Zákonodárce v tomto ustanovení upravil jeden z důvodů pro zrušení trvalého pobytu, kterým je v podstatě „dlouhodobý“ nepřetržitý pobyt mimo území zemí Evropské unie. Jako určitý korektiv, jehož účelem je, aby cizinec v praxi nebyl vystaven nepřiměřeným důsledkům tohoto ustanovení, upravil zákonodárce rovněž výjimku z tohoto pravidla. Tou je existence závažných důvodů, které jsou uvedeny formou demonstrativního výčtu a vylučují zrušení trvalého pobytu z citovaného důvodu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 Azs 306/2014-50 dospěl k závěru, že tyto důvody musí mít souvztažnost k cizinci, přičemž ta může být objektivního i subjektivního charakteru (v tomto případě by se muselo jednat o motivaci cizince objektivně pochopitelnou).
19. V předmětné věci bylo mezi účastníky nesporné, že žalobce po dobu delší než 12 měsíců (od listopadu 2013 do září 2015) pobýval mimo území Evropské unie. Spor mezi účastníky se týká posouzení toho, zda pro pobyt žalobce mimo území Evropské unie existovaly *závažné důvody* nebo nikoliv.
20. Pro toto posouzení vyplývají ze spisu a rozhodnutí správních orgánů rovněž následující relevantní skutečnosti. Žalobce byl na Ukrajině od února 2014 do března 2015 zaměstnán (doložil ve správním řízení čestným prohlášením zaměstnavatele) a od října 2014 do července 2015 se staral o svou babičku (doložil ve správním řízení čestným prohlášením babičky). V březnu 2015 se žalobce vyskytoval na polských hranicích, kde mu byl zadržen průkaz o povolení k trvalému pobytu.
21. Soud neshodl se žalobcem, že by pro rozhodnutí dle citovaného právního ustanovení neshromáždil správní orgán dostatek podkladů a po prostudování spisového materiálu dospěl k opačnému závěru. Cizinec byl v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 9. 9. 2015, čj. OAM-2575-5/ZR2015, informován o tom, že je proti němu zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, přičemž byl rovněž informován o konkrétním důvodu, pro který mu může být toto povolení zrušeno. Následně provedený výslech ze dne 16. 10. 2015 byl učiněn za účelem zjištění podstatných okolností souvisejících s téměř dvouletým pobytem žalobce mimo území Evropské unie. Protokol o tomto výslechu tvořil stěžejní podklad pro rozhodnutí Ministerstva vnitra. Žalobce měl rovněž možnost uvést k opatřeným podkladům své stanovisko případně je mohl doplňovat. Z procesního hlediska tedy správním orgánům nelze nic vytýkat.
22. Z hlediska věcného žalobce zejména rozporuje závěry, že péče o babičku nepředstavovala závažný důvod pro jeho dlouhodobý pobyt na Ukrajině. Uvedl, že správní orgány nejsou příslušné posuzovat, kdo se má v rámci rodinných vazeb o konkrétního rodinného příslušníka postarat a nejsou oprávněny sankcionovat ho za to, jak se zachoval.

23. Soud k výše uvedeným námitkám žalobce předně uvádí, že z obecného hlediska se jedná o argumenty rozumné a relevantní. Žalobcem tvrzený důvod pobytu na Ukrajině nelze vyloučit z okruhu myslitelných „závažných důvodů“ automaticky. Ve světle výše citované judikatury si naopak dokonce lze představit situace, kdy péče o rodinného příslušníka (ať již předka nebo potomka apod.) právě takový důvod představovat bude. V tomto ohledu je nutno částečně korigovat názor žalované (resp. Ministerstva vnitra), který přiznává relevanci pouze objektivním a na vůli žalobce nezávislým důvodům. Je zřejmé, že aktuální judikatura přiznává relevanci i subjektivním motivacím cizince, ty ovšem musí být intenzivní a objektivně pochopitelné. Jak soud ozřejmí následně, přestože správní orgány vycházely z nepřesného právního názoru, nedošlo v důsledku toho k nezákonnému rozhodnutí.
24. Je nutno zdůraznit, že soud nezastává názor, v jehož důsledku by bylo možné „diktovat“, kdo se v rámci rodinných vazeb může o rodinného příslušníka starat a kdo nikoliv. Tento názor neplyne ani z rozhodnutí správních orgánů ve věci. Ustanovení zákona o pobytu cizinců (ostatně ani jiného právního předpisu) nelze interpretovat způsobem, v důsledku kterého by docházelo k nepřiměřenému omezování základních práv osob. Uvedené ovšem nevylučuje, aby správní orgány dospěly k závěru, že samotná péče o rodinného příslušníka nepředstavovala závažný důvod, jako tomu bylo v aktuálně posuzované věci.
25. Při zvažování závažnosti tvrzené péče je podstatné zhodnocení všech souvisejících okolností - například její (denní) rozsah, intenzitu závislosti mezi osobami, nahraditelnost jinými pečujícími osobami apod. Zvažování těchto okolností nezpůsobuje porušení základních práv žalobce. Nelze přistoupit na výklad, že by jakákoliv péče o rodinného příslušníka musela být vyhodnocena jako závažný důvod pro *nepřetržitý* pobyt mimo území Evropské unie. Posuzovaným důvodem u žalobce pro zrušení povolení k trvalému pobytu je právě *dlouhodobá nepřetržitost* pobytu mimo území Evropské unie, přičemž žalobce v žalobě tento pobyt odůvodňuje péčí o rodinného příslušníka. Péče odůvodňující dlouhodobý nepřetržitý pobyt mimo země Evropské unie musí vykazovat určitou vysokou intenzitu, nezbytnost, naléhavost a nezastupitelnost. V opačném případě lze péči vyhodnotit jako objektivně pochopitelný důvod (toliko) pro pobyt na daném území, ovšem *nikoliv v rozsahu nepřetržitém* po dobu delší než 12 měsíců.
26. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů a neshledal žalobcem tvrzené vady ohledně nesprávných právních závěrů, překročení mezi správního uvážení a nevypořádání důkazů a námitek jako důvodné. Jak bylo řečeno, stěžejním podkladem pro rozhodnutí byl protokol o výsledku ze dne 16. 10. 2015 během kterého žalobce uvedl klíčové skutečnosti ohledně svého takřka dvouletého pobytu na Ukrajině. Současně je třeba upozornit na to, že Ministerstvo vnitra se v průběhu výsledku zabývalo existencí závažných důvodů, což je zřejmé ze struktury výsledku. Žalobce byl mimo jiné dotazován na to, co celou dobu pobytu na Ukrajině dělal. Při zmínce žalobce (nutno podotknout, že „okrajové“) ohledně nemocné babičky byl dotazován na její zdravotní stav, zdravotního stavu žalobce a dalších členů jeho rodiny. Žalobce rovněž uvedl, že další vnukové jsou schopni se o babičku postarat. Netvrdil, že by byla závislá na jeho osobní péči ani, že by vyžadovala péči celodenní. Soud má tedy za to, že Ministerstvo vnitra dostalo své povinnosti ve smyslu § 50 odst. 3 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), a *zjišťovalo okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má býti uložena povinnost*.

27. Teprve v rámci odvolacího řízení žalobce doplnil čestné prohlášení babičky, ve kterém konstatuje, že se o ní žalobce staral v době od 10. 10. 2014 do 20. 7. 2015 a jiní vnuci o ni nemohli pečovat z rodinných důvodů.
28. Ve vztahu ke všem shromážděným podkladům se uplatní ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, které uvádí, že *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci*. Soud má za to, že citovaná zásada volného hodnocení důkazů byla realizována správními orgány v plném rozsahu a její meze nebyly překročeny. Správní orgány se zabývaly skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo. Závěr, že tvrzení žalobce ohledně péče o babičku je spíše účelové, dostatečně odůvodnily. V tomto ohledu soud nemá důvod do učiněných závěrů jakkoliv zasahovat. Je třeba podotknout, že závažnost péče o babičku byla oslabena hned několika zjištěnými skutečnostmi. Předně žalobce na Ukrajině pobýval a byl zaměstnán v několikaměsíčním předstihu, než se měl dle čestného prohlášení začít starat o svou babičku. Při výslechu uvedl, že babičku hlídal a chodil jí pro léky, přičemž dle čestného prohlášení zaměstnavatele byl neustále zaměstnán. Dále je významné, že na polských hranicích byl žalobce zastižen při pokusu o návrat v době, kdy dle čestného prohlášení babičky stále vyžadovala jeho péči. Tyto skutečnosti ve své vzájemné souvislosti umožňují usuzovat na intenzitu tvrzené péče, která nebyla takového charakteru, aby „nutila“ žalobce k nepřetržitému dlouhodobému pobytu na Ukrajině. Pokud se uvedená zjištění dají do kontextu skutečností zjištěných z výslechu žalobce, vedou k naprosto legitimnímu závěru o snaze žalobce o účelové zdůvodnění svého dlouhodobého pobytu na Ukrajině právě péčí o babičku. Stejný závěr lze vztáhnout i k tvrzení, že byl jedinou osobou, která byla schopna se o babičku postarat.
29. S ohledem na výše uvedené se ani soud nedomnívá, že žalobcem tvrzený důvod pobytu v zahraničí byl závažným důvodem ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomuto závěru doba péče o babičku, která vyplývá z čestného prohlášení doloženého žalobcem, nemohla mít ani vliv na běh lhůty 12 měsíců ve smyslu rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 8. 2015, čj. 10 A 31/2015-38, č. 3299/2016 Sb. NSS
30. Soud tedy z výše uvedených důvodů uzavírá, že neshledal žalobcem tvrzené vady a na základě provedeného posouzení věci dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly zcela v souladu se smyslem a účelem zákona a v kontextu zjištěného skutkového stavu učinily správné právní závěry. Ačkoliv správní orgány vycházely z poměrně restriktivního výkladu závažných důvodů, který soud svým výkladem korigoval, nedošlo v důsledku věcně správného závěru k nezákonnému rozhodnutí. Zároveň nemohlo dojít k „sankcionování“ stěžovatele, za to jak se zachoval, nemohlo dojít ani k zásahu do jeho základních práv. V dané věci nešlo o stanovení toho, kdo se může či nemůže v konkrétní situaci starat o nemocného příbuzného. Spíše šlo o posouzení (ne)účelovosti argumentace žalobce, potažmo o posouzení rozsahu a nutnosti tvrzené péče o babičku v kontextu podmínek pro udržení povolení k trvalému pobytu v České republice. Hodnoceno touto optikou, soud dospěl k závěru, že nebyl přítomen závažný důvod opodstatňující více než 12 měsíční nepřetržitý pobyt na území Ukrajiny a podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu byly naplněny.

VII. Závěr a náklady řízení

31. Při přezkumu napadených rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu jako nedůvodnou. Proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
32. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodné vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
33. Žalobce neměl v řízení o žalobě úspěch. Žalované nevznikly náklady přesahující její běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie

Brno 21. srpna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu